

ВЪРНИ ДРУГАРИ

Азъ знамъ едно царство чудесно, Въвъ нея сж сбрани безмърни,
азъ знамъ единъ дивенъ кжтъ, богатства, бисеръ за насъ.
въвъ него отивамъ съсъ радостъ —
тамъ билъ съмъ не единъ пжтъ.

То крие въвъ себе безмърни,
скжпи богатства за насъ;
азъ грабя ги въ нощитѣ черни,
презъ днитѣ и всѣки часъ.

Тамъ бисери има събрани,
катъ слънце всѣкой блести;
градини вълшебни, огрѣни —
чудни, омайни звезди.

Богатства събирани дълго,
много години наредъ,
отъ хора незнайни и знайни,
трупани тамъ сж отвредъ.

Въ туй царство прекрасно се стига
предъ свѣтитѣ му врати —
по пжтя на родната книга,
която и въ мрака блести.

Другари сж книгитѣ върни —
стоя предъ тѣхъ въвъ захласъ.

Ценко Цвѣтановъ

КАКЪ СЕ ЗАПОЗНАХЪ СЪ „СВѢТУЛКА“

На една Нова годинв малкото ми братче донесе у дома неиз-
вестно за менъ списание. Бѣше „Свѣтул-
ка“, година първа, книжка първа.

Азъ грабнахъ новата книжка, разрѣ-
захъ я и почнахъ да я чета. Братчето ми,
като разбра, че скоро не ще може да се
радва на книжката си, „наду гайдата“.

Въ стаята влѣзна баща ми.

— Остави го, — каза той. — Нашъ
Драгомиръ вече е въ гимназията, а не се
оставя отъ своитѣ детинщини.

Азъ предадохъ книжката на плачля
и излѣзохъ огорченъ. Но на следния день,
щомъ я намѣрихъ свободна, грабнахъ я
скрихъ се и най-усърдно я прочетохъ.
Стори ми се, че открихъ въ тази книжка
нѣщо ново, което не бѣхъ срещалъ въ
другитѣ детски списания. Така се запоз-
нихъ и сприятелихъ съ „Свѣтулка“. Отъ
тогава, години наредъ, прибирахъ всѣка нейна книжка и я четѣхъ.

Драго Поповъ

